

Szám.

em tud-
n. Hát
Nincs
a, még
retném
egyszer

uszkált
nevetve

nnak a
mint te,

dsz is
g.

l, mind-
nott jön
legény

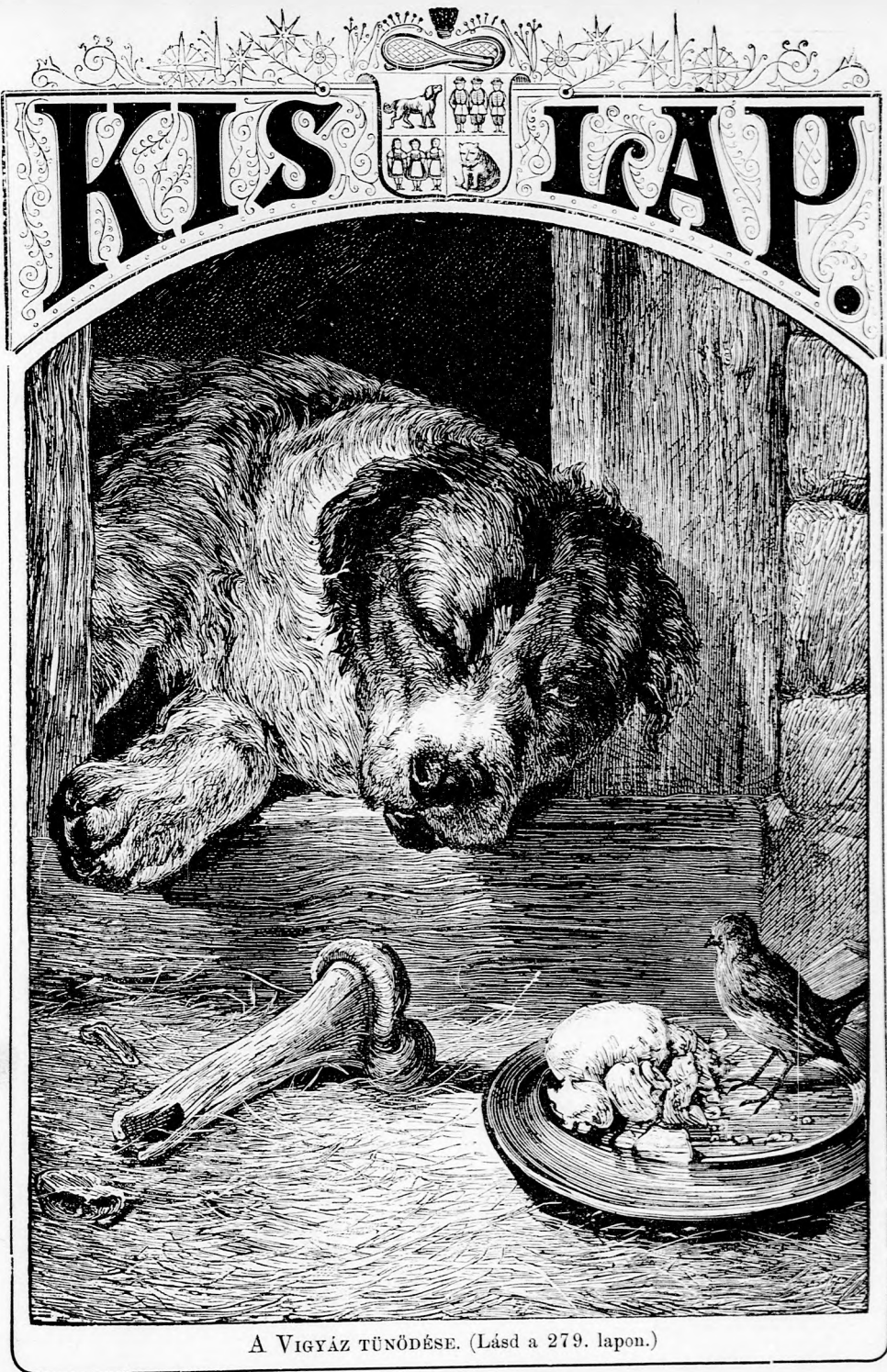
szólt a

gyta a
termé-

e igen
rnak és
et, nem

érkedő.
a, hogy
llhat és
ilyenre
enekül,
hallotta

um-épület.
társulat.

A VIGYÁZ TÜNÖDÉSE. (Lásd a 279. lapon.)

XXI. kötet. 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. október 30-án.

PIROSKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ÁT a te atyádnak nincs kocsija?
— Az én atyámnak? szolt
Piroska szinte csodálkozva. Persze
hogyan nincs! Mi szegények vagyunk, csak
épen hogy szerényen meghuzódva meg
tudunk élni. De van egy gyönyörű házacskánk,
pompás kis kerttel, oh, olyan kedves
helyecske! Az előtt a városban éltünk, de
mamáska beteg lett s azért jöttünk ide
falura. Már jobban is van s ha egészen
meggyógyul, akkor aztán megint teljesen
boldogok leszünk.

Az öreg asszony bámulva nézett a
leánykára.

— Boldogok? Olyan szegények vagy-
tok, hogy épen csak meg tudtok élni és
boldogok lennétek? kérdé.

Erre meg Piroska bámult s őszinte
hangon mondá:

— Miért ne? Apácskám, kedves
mamám meg én: igazán szívből szeretjük
egymásts ez a fő. Apácska sokszor mondta,
hogy nem a gazdagság tesz boldoggá,
mert vannak igen gazdag emberek, a kik
boldogtalanok. Mi pedig nem kívánunk
semmit egyebet, csak hogy jó mamácskám
ismét egészséges legyen. Az pedig meg-
lesz.

— Te jó gyermek vagy, szolt az öreg
nő szinte önkénytelenül.

Néhány perczig hallgatott, aztán
ismét megszólalt:

— Én is Somfalvára megyek, Som-
lakiékhez. Ismered őket?

— Hogyne! Milike az én jó ba-
rátnóm.

Most már igazán kíváncsi lett Piroska.
Mi dolga lehet ennek az urasági gazda-
asszonynak vagy kulcsárnőnek Milikeék-
nél? De a kérdezősködést nem tartotta
illendőnek s nem is szolt volna többet a
dologról, ha az öreg asszony rövid szünet
után ismét meg nem szólal:

— Hát egy Bánrévi Elemér nevű
fiut ismersz-é?

— Hogy ne ismerném? Hiszen
unokatestvérem.

— Unokatestvéred? Elment az eszed,
gyermek? kiáltá az öreg nő oly hevesen,
hogy Piroska szinte megrettent.

Nem is tudta, hogy feleljen; de
szerencsére nem kellett már felelnie, mert
épen ekkor már eljutottak a faluba,
Piroska szüleinek háza közelébe.

— Ebben a házban lakom, szolt a
leányka; ki kell zsállanom.

Az öreg asszony megállította a kocsit,
az inas leugrott a bakról, kinyitotta a hintó
ajtáját s Piroska kiszállt. Aztán vissza-
fordulva, szives hangon mondá:

— Nagyon szépen köszönöm, kedves
nénike, hogy haza hozott.

Illedelmesen meghajtotta magát,
mintha nem is kulcsárnővel vagy gazda-
asszonynyal, hanem valami nagyuri asz-
szonysággal lett volna dolga; aztán megfor-
dult és vigan beszaladt házuk kapuján, a
nélkül, hogy az öreg asszony csak egy szót
is szolt volna.

— Ez aztán kellemes kaland volt,
gondolá Piroska. Majd fognak szülei
csodálkozni, hogy már itthon vagyok.

Valóban csodálkoztak is.

— Hogyan, kis leányom, már megjöttél? szolt a mama. Azt hittük, hogy délre is alig jutsz haza?

— Igen ám, mamácska, csakhogy nem gyalog jöttem ám. Pompás kalandom volt. Találjátok ki, hogy jöttem haza.

— Bizonyosan a kocsmáros járt bent a városban s az ő kocsiján jöttél, szolt az apa mosolyogva.

— Oh nem, nem találd el, apácskám. Fényes hintón jöttem, ezüstös szer számu lovakkal, a bakon liberiás inas ült, az segített föl és le, mint valami hercegekisasszonyt.

— Bohó beszéd, szolt az apa csodálkozva.

— Pedig ugy volt, felelé Piroska.

Aztán elmondta egész kalandját elejétől végig s aztán így szolt:

— Ugy-e, nagyon csunya dolog volt Elemértől, hogy olyan gonosz csinyt követett el a szegény öreg asszony ellen? De azt hiszem, az öreg nénike nagy ijedtében nem is látta meg őt, én pedig nem mondtam meg, ki volt az a pajkos fiú s most örülök mert Elemér bizonyosan csak pajkosságból tette, az az öreg nénike pedig talán nagyon szigoruan büntetteté. Mert ugy látszik, ismeri Elemért, kérdezősködött utána.

Piroska szülei e szavak hallatára még figyelmesebbekké lettek s kérdezősködtek, milyen volt az az öreg asszony? Piroska hiven leirta s mikor azt emlité, hogy az öregasszonynak oly éles, szurós a tekintete, hogy alig lehet a szeme közé nézni, az apa láthatólag meghökkenve nézett össze a két szüle.

— Miért néztek olyan furcsán egymásra? kérdé Piroska.

— Semmi, semmi, kedvesem, felelt a mama. Amit most mondtál, az nagyon emlékeztetett minket valakire . . .

— Oh, talán valamikor már találkoztatok is ezzel az öreg nénikével? Csak az furcsa, hogy most sem tudom, ki lehet? Olyan egyszerűen volt öltözve, mint valami kulcsárnő, de az inas meg olyan alázatosan viselte magát előtte, mintha legalább is grófnő lenne. Aztán mi dolga lehet Somlakiéknál?

Épen hogy ezt mondta, belépett Somlakiék cseléde egy levélkével, melyben Somlakiné kérte Piroska szüleit, hogy Piroskát küldjék át hozzá néhány perczre.

— Ez bizonyosan összefügg az öreg asszony érkezésével, szolt az apa.

— Oh mamácskám, szolt Piroska, eresszetek oda . . . igazán kíváncsi vagyok. Ugy-é, elmehetek?

— Természetesen, kedves leányom. Nincs okunk a meghívást visszautasítani.

És Piroska azonnal föltette kalapját s elindult Milikeékhez.

A mint odaért, azonnal bevezették a nappali szobába, hol Somlakiné rendszeren varrogatni szokott, míg Milike zongorázott vagy leczkéit tanulta. De most Milike nem volt a szobában, csak mamája és az a furcsa öreg asszony, az a kulcsárnő, a ki Piroskát haza hozta. De a kis leány most még inkább megzavarodott, valjon csakugyan efféle alárendelt állásu, cselédforma nő-e ez az öreg nénike? Mert Somlakiné épen nem ugy látszott vele hánni. Az öreg asszony a pamlagon ült, lábát a Milike által mamája születésnapjára him-

zett zsámolyra támasztá, előtte pedig az asztalon gazdag villásreggeli volt feltalálva ezüst evőeszközökkel, míg a szobaleány alázatosan várta az idegen parancsait. A mint Piroska belépett, az öreg asszony intett a szobaleánynak, hogy távozzék. Piroska látta ezt s csak annál inkább csodálkozott.

— Jöjj ide, kedvesem, szólt Somlakiné Piroskához. Vendégünk beszélni kíván veled.

Piroska illedelmes meghajtás után közeledett; nem volt afféle vad, félénk gyermekes s szerényen, de bátran állt meg az öreg asszony előtt, kiről most már gyanítani kezdé, hogy alkalmasint nem valami szegény kulcsárnő, hanem uri asszony, ki agg kora miatt jár olyan egyszerű öltözetben. Az öreg asszony egy pár pillanatig mereven nézett reá szúrós tekintetével, aztán parancsoló hangon mondá:

— Tedd le a kalapodat!

De már ezt Piroska nem tette meg. Engedelmes, szelid leányka volt s akármit mondott neki Somlakiné, szívesen megtette; de arra semmi kedve sem volt, hogy az idegen nő nyers parancsának enge-

delmeskedjék. Nem mozdult tehát, sőt megütkezve tekintett Somlakinéra. Ez azonban nyájasan mosolyogva mondá:

— Vedd le a kalapodat, kedvesem.

Piroska most már megtette s göndör haja nagy fürtökben omlott le vállaira. Az öreg asszony egy perczig némán nézte, aztán félig magában dörmögé:

— Valóban, egészen az az anyja.

Tehát ismerte Pirooska mamáját? Valjon hol és mikor? Ezen kezdett Pirooska töprengeni, de nem sokáig, mert az idegen hirtelen így szólt hozzá:

— Tehát te Várfalvi Pirooska vagy?

— Igen is, az a nevem, felelé a leányka nyugodtan.

— És azt tudod-e, hogy én ki vagyok?

Pirooska egy perczre megakadt. Szokva volt mindig igazat mondani s első gondolata az volt, hogy megmondja, hogy va-

lami kulcsárnőnek vagy effélének tartotta az öreg asszonyt. De eszébe jutott, hogy ez talán sértené, ha nem az találna lenni. Kissé habozva így felelt tehát:

— Tudom... azaz csak annyit tudok, hogy ön az a jó nénike, a ki engemet a városból haza hozott.

— Nénike? Nénike? szólt az öreg

NAGY ELHATÁROZÁS. I.

(Lásd a 281. l.)

asszony
hogy
Neked
dedány

A
de azér
azt hitt
gondolv
vetve fe

— H
hát dec
gom hiv

— U
fogsz h
nevens,
szenved

Piros
ismét m
Mi jog
ilyen h
idegen
ekkor S
beszölt:

— K
kám, te
szed, h
De nem
komoly
kivel bes
anyád,
nagyman
lettel ta

—
a mamá
egészen

—
Somlaki
Elemért
A város

asszony gunyosan is, haragosan is, úgy hogy Piroska szinte meghökkent. — Neked én nem vagyok nénikéd, hanem dédanyád. Érted?

A szót persze hogy értette Piroska, de azért akaratlanul is fölkaczagott, mert azt hitte, hogy az idegen nő, agg korára gondolva, csak tréfából mondja ezt. Nevetve felelé tehát:

— Ha épen akarja, hát dédanyának fogom hívni.

— Ugy van, annak fogsz hívni! És ne nevsz, mert azt nem szenvedhetem.

Piroska most már ismét megzavarodott. Mi jögon beszél vele ilyen hangon ez az idegen asszony? De ekkor Somlakiné közbeszólt:

— Kedves Piroskám, te talán azt hiszed, hogy ez tréfa. De nem tréfa, hanem komoly valóság. A kivel beszélsz, az dédanyád, a te mamád nagymamája s tisztelettel tartozol iránta.

— Az én mamám . . . nagymamája! a mamám nagymamája! kiáltá Piroska egészen elámulva.

— Ugy van, édesem, szólt ismét Somlakiné. Ideje jött, hogy magával vigye Elemért, a ki szintén egyik dédunokája. A városban véletlenül találkoztatok: te

szíves és jó voltál hozzá, tőlem aztán kérdezősködött utánad s abból, amit elmondtam, kiderült, hogy te is az ő dédunokája vagy . . .

— Soha se fáraszsza magát a magyarázattal, kedves barátné asszonyom, szakítá félbe az öreg asszony. Gyermekeknek nem szükséges mindent tudni. Elég ha azt tudja, hogy én vagyok Bánréviné, az ő dédanyja.

Piroska még mindig alig tudta elhinni.

— De hát igazán, komolyan beszélnek? mondá álmétkodva.

— Én mindig komolyan beszélek, jegyezd meg! felelt Bánréviné szigoruan.

— Bocsánat . . . de annyira meglepett! . . . nem tudtam, hogy él a dédanyám.

— Ugy? Hát szüleid soha sem emlegettek?

— Soha, felelt Piroska őszintén.

— No's, nem csodálom, szólt a déd-

anya még komorobb hangon. — De ha eddig nem tudtad, hát most tudod. És tudnod kell azt is, hogy dédanyád a leggazdagabb asszony a szomszéd megyében, Bánréviné kastélynak pedig kevés párja van az országban s száz meg százezer gyermek ujjongana örömében, ha azt tudná meg, hogy az öreg Bánrévinének a dédunokája.

NAGY ELHATÁROZÁS. II.

(Lásd a 281. l.)

Piroska valóban nem ujjongott, sőt az igazat megvallva, még csak nem is igen örült. A szigorú arcú agg Bánréviné épen nem volt valami kedves, megnyerő személy és Piroska kis leány létére is már eléggé okos volt, hogy mikor dédanyja nagy gazdagságával dicsekedett, egészen másra gondoljon: saját kedves szülei nagy szegénységére. Az villant meg agyában, mikép lehet az, hogy a dédanyja olyan dús gazdag, fényes kastélyban él, és unokáját, Piroska mamáját szegénységben hagyja? Olyan szegénységben, hogy a szegény jó mama gyógyítására is alig van meg, ami szükséges.

Gyermek létére is gyanított olyasmint, hogy mamája és dédanyja bizonyosan haragban élnek . . . pedig a mama olyan jó! Lehetetlen, hogy a ki látja, ne szeresse. Persze, Piroska hiába törte volna a fejét ezen a dolgon, ki nem süthetett volna semmit; nem is törte hát hanem így szólt:

— Haza menjek elhívni mamámat?

— Nem, felelt Bánréviné hidegen. Hanem figyelj arra, amit most mondok. Te jó leányka vagy, meggyőződtem róla abból, amit a városban velem tettél. Én pedig a jót mindig megjutalmazom, a rosszat megbüntettem; jól jegyezd meg, a rosszat megbüntettem. Téged tehát magammal viszlek néhány hétre bánrévi kastélyomba, Elemérrel együtt. Holnap reggel nyolcz órakor indulunk. Menj haza és mondd meg szüleidnek, hogy magammal akarlak vinni; öt vagy hat hétig maradsz nálam. És mondd meg nekik, hogy vigyázni fogok reád, nem lesz semmi bajod. Ezt mondd meg, se többet, se kevesebbet.

Piroska ezalatt mindinkább elhalványodott. Ennek a jutalomnak ugyan egy csöppet sem örült meg. Elmenjen ezzel a komor, szigorú öreggel, a kinek egyetlen nyájas szava sincs, a ki dédunokájának fogadta, de azért még csak meg sem ölelte. És itt hagyja az ő kedves jó szüleit, a beteges mamácskát, kinek annyira szüksége van a Piroska segítségére, kit szenvedései közt ő tud legjobban fölvidítani! Nem, az lehetetlen!

A kis leány majdnem sirva fakadt, a mint ezt mind gyorsan végiggondolta. Csak egy reménysege maradt s ezt félénken ki is fejezte.

— Szüleim nem fognak elereszteni, mondá.

A dédanya hevesen fölállt. Vézna, gyöngé természetű volt, meggörnyedt, de a mint most parancsolóan Piroskára nézett, a kis leány látta, hogy az öreg Bánréviné aggkora mellett is még hajhatatlan eréllyel bír és nem tűr semmi ellenmondást.

— Tedd, a mint parancsoltam, mondá a dédanya szigorúan. Hogy te mit gondolsz, azt nem kérdeztem. És most menj!

Piroska egészen megijedve, elképedve bámult egy pillanatig Somlakinéra, ki nyájasan intett neki, hogy engedelmesskedjék. A kis leányka pedig meghajtotta magát és távozott. Alig ért ki a tornácra, Somlakiné utána ment, megölelte és gyöngéden mondá:

— Légy okos gyermek, kedvesem, beszélj el szüleidnek mindent, ami itt történt és mondd meg mamádnak, hogy este felé majd én is átmegek hozzá egy kis beszédre. Remélem, eleresztenek téged a dédanyádhoz.

—
Piroska m
megválni
nénike, né

Soml

—

Tedd, am

Piros

mélyen el

csodálatos

Szüleitől

erről az ag

dús gazdag

itt terem

Öt, a ki

szülei mel

napra sem

arra gonc

előtte soh

réviné mi

ját? Eszé

melyeket

azt mondt

s viselte

többet ne

emlékek f

Vala

a mama

Piroska. E

hiszen a d

a mamát

mama mit

nyosan na

orvos azt

kell kimél

ez nagyon

— N

járt, hanem

dolá a jósz

— Oh nem, nem! kiáltá szegény Piroska majdnem sirva. Én nem akarok megválni kedves mamácskámtól . . . oh néni, ne beszélje rá, hogy elküldjenek!

Somlakiné megcsókolta a leánykát.

— Ne aggódjál előre, kedvesem. Tedd, amit mondtam.

Piroska lassu léptekkel, gondolataiba mélyen elmerülve, ment haza felé. Olyan csodálatos volt mindaz, ami vele történt. Szüleitől soha sem hallott egy szót sem erről az agg dédanyáról, erről a sajtáságos dús gazdag asszonyról, ki most egyszerre itt terem és el akarja őt vinni magával. Őt, a ki csak akkor boldog, ha kedves szülei mellett van, a ki soha egyetlen egy napra sem távozott el tőlük! Aztán megint arra gondolt, hogy miért nem szóltak előtte soha dédanyjáról s az öreg Bánréviné miért hagyja szegénységben unokáját? Eszébe jutottak azok a drága ruhák, melyeket egyszer látott . . . a mama akkor azt mondta, hogy hajdan ő is gazdag volt, s viselte ezeket a pompás ruhákat, de többet nem mondott, sőt rosszul lett ez emlékek fölidézésénél.

Valami szomorú dolog történhetett a mama és a dédanya közt, azt látta Piroska. Haragban élnek egymással, mert hiszen a dédanya most is eltiltotta, hogy a mamát odahívja hozzá. És vajon a mama mit mond majd mindehhez? Bizonyosan nagyon fel fogja izgatni, pedig az orvos azt mondta, hogy a mamát meg kell kimélni minden izgatottságtól, mert ez nagyon árt gyöngé egészségének.

— Nem is mondom meg neki mindjárt, hanem előbb apácskával beszélek, gondolá a jószívű és okos leányka. (Folyt. köv.)

A Vigyáz tünődése.

(Képpel a czimlapon.)

VAN nekem kényelmes házam,
Tálam étellel teli.

Nem koplalok, se nem fázom,
Gazdám gondom viseli.

De mi haszna? Fekszem lánczon!

Mit ér házam s az ebéd?

*Mit ér, ha nincs szabadságom,
Mint te neked, kis veréb?*

HALLOTTAK NAPJÁN.

— Kálmán bácsiól. —

EDVES leánykám, tudod-e mit tesz e szó »Halottak napja?« Ezt kérdeztem a multkor egy kis leánytól.

— Oh, igen, felelé, hisz akkor ünnepünk van, nem megyünk iskolába. Az emberek meg kimennek a temetőbe, megkoszorúzzák a sirokat és gyertyákat gyujtanak fölöttök. Oh, úgy szerettem volna a multkor kimenni én is! Olyan szép koszorukat kötöttem volna, annyi gyertyácskát gyujtottam volna! De a mamám ölébe vett, megcsókolt és azt mondta, hogy kis bohó vagyok. Aztán nem mentem ki, és jó is volt, hogy otthon maradtam a mamánál, mert nagyon hideg szél kerekedett.

— Bizony igaza volt a mamának: kis bohó vagy, mert nagyon könnyen mondogod ki azt, hogy szeretnél sírt megkoszorúzni. Igen, mert te még minden reggel, ha fölkelsz, megcsókolhatod mamádnak azt az édes, nyájas arcját, és apácska soha sem jő haza üres kézzel a hivatalból. Nem kell senkit siratnod, a kit szerettél. De

kérdezd meg csak a kis Malvintól, kinek meghalt a testvérkéje: mint szorult össze kis szive, mint tódultak szemébe könnyei, mikor halottak napján kis testvére sirdombján a gyertyákat meggyújtotta. Eszébe jutott a kis Pistika szép, az ő kék szemeivel, melyekkel mindig olyan nyájasan, okosan nézett reá. Eszébe jutott az a kedves mosolygása, mellyel karjait feléje terjesztve olyan édesen kiáltotta: »Mavinta!« s ő maga össze-vissza csókolgatta bodros szőke fejét.

Egyszerre aztán szomorú lett a kicsi fiucska, alig szólt, szemét csak néha-néha nyitotta fel Malvinra. Apa hozta a doktor bácsit is, de ez csak szótlanul csóválta fejét. És egy éjjel végre hideg, mozdulatlan lett Pistike, a mama meg ráborult és keservesen, zokogva sírt. Ekkor Malvin is megtudta, hogy a kis Pistika meghalt: már soh' sem nyitja fel többé szemét, már soh' sem mosolyog feléje, és Malvin a mama ölébe hajtva fejét, szintén nagyon zokogott. Még apa is kendővel takarta el szemeit.

Később jött sok néni és bácsi fekete ruhában, s aztán kicsinyke kék koporsóba, rózsák közé tették Pistikát. Aztán kivitték a temetőbe, a földbe tették és nem fogja őt Malvin soha, de soha többé látni. Pedig olyan kedves, olyan nyájas kis angyal volt!

Mikor halottak napján a kis Malvin a sírkertben volt, ez jutott neki eszébe, és szive nagyon fájt, könnyei csak úgy omlottak. De nemsokára mégis megnyugodott, mert mamája, midőn együtt a sirdombnál térdeltek, azt mondta, hogy a jó kis Pistike az égben angyallá lett,

ragyogó fehér ruhában jár és pálmaágot tart a kezében. Most is néz le az égből, örül hogy Malvinka még mindig olyan nagyon szereti, hogy sirdombját oly szépen megkoszorúzta, és hogy olyan jó leány. Malvin fel is akart menni Pistikához, de mamája azt mondta, hogy csak legyen mindig jó leányka, akkor a jó Isten még inkább megszereti és majd egyszer fölviszi őt is magához és Pistikához.

Úgy, úgy, kedves lánykám! Köszönd meg a Teremtőnek, hogy a jó apácskát, a kedves mamát még ölelheted, hogy nem kell még sirdombot koszoroznod!

BETŰREJTVÉNYEK.

I.

✱
1 | —
2

II.

d á á
á á á á
á á

M
(
H

LILI

— J

LVA

gy

ki

ben találko
kas pedig n
akarta enn
ölték s a
Én is sok
voltam és l

Nagy elhatározás.

(Képekkel a 276. és 277. lapokon.)

HUH, be esik az eső!
Szakad az ég árja!
Én Istenkém, hogy menjek
Én el a vásárra?

Garabócskám karomon,
A pénz a zsebemben.
De mit érek vele, ha
Nem lehet elmennem?

Az árvíz is csepergés
E zugáshoz képest! . .
Pedig mama ebédre
Sütne almás rétest.

Vasárnapi réteskét,
Édes mazsolával,
Kibélelve almával,
Izes mandolával.

Nem, nem habozok tovább,
Bár zug az ég árja:
Bátran neki! Egy kettő . .
Futok a vásárra.

LILI ÉS A KROKODIL.

— Japáni mese, nyolcz képpel. —

LVASTÁTOK-E már azt a régi, nagyon régi mesét a kis leányról, aki a nagymamához ment és erdőben találkozott a gonosz farkassal, a farkas pedig megette a nagymamát és megakarta enni a kis leányt is, de végre megölték s a nagymama is újra előkerült? Én is sokszor olvastam, mikor kicsiny voltam és haragudtam a gonosz farkasra.

Épen ilyen mesét tudnak a gyermekek messze, igen messze tőlünk, a földnek egészen más oldalán, Japánban. Kérészték meg a térképen a japáni birodalmat s képzeljétek magatokat oda, mikor ezt a kis mesét olvassátok. Egy tudós utazó hallotta, mikor ott járt és most én is elbeszélem nektek.

Régen, nagyon régen élt Japánban egy kicsi kis leányka, a kinek Li-Li volt a neve. Boldogan élt, mert szülei szerették és ő ezt meg is érdemelte; jó kis leány volt, legfőljebb az a hibája volt, hogy nagyon sokat csacsogott és ha valamit tudott vagy hallott, hát nem nyugodott addig, míg el nem beszélte valakinek. Pedig a csacsukaság is bajt okozhat, és Li-Li ezt keservesen tapasztalta.

Mikor még egészen kicsike volt, sze-

retett mamája ölében ülni, és hallgatni a meséket, tréfás gyermek dalokat, melyek-

kel a jó mamácska mulattatta. Egyszer a mama ezt dalolta:

*Hajdanában, nagyon régen,
Egy kis kutya szólt ekképen:
»Megyek a folyó partjára,
Krokodilus tanyájára,
Ki jön velem?»*

*»Jaj, az nagyon veszedelmes.«
Szólt a nyul, a tapsi füles.
»Biz' az,« mondá az őzike,
»Fölfalva minket izile,
Mi nem megyünk.«*

*Mivel nem volt uti társa:
Maga sem ment a kutyácska.
És hogy nem ment, azt jól tette.
Igy legalább meg nem ette
A krokodil.*

Ez a mese nagyon tetszett Li-Linek és sokszor elmondatta a mamával, míg végre maga is tudta és dalogatta. Egyszer, a mint éppen eldudolta, oda ment a mamához és így szólt:

— Ha a kutyácska engem hívott volna, én bizony elmentem volna vele.

— Azt nagyon rosszul tetted volna, mert tudod mit mond az őzike: a szörnyeteg fölfal mindenkit.

— Oh, engem nem bántana; aztán én tudok ám sebesen futni, engem utól nem érne.

A mama nevetett és csak arra inté Li-Lit, hogy ne menjen a folyó közelébe; mert ott egyszer meglephetné a krokodilus. Li-Li pedig csak annál inkább kíváncsi lett, hogy megláthassa a krokodilust. És egyszer aztán meg is látta, de úgy járt mint minden pajkos, engedetlen gyermek, ugyancsak megbánta, hogy beteljesedett a kívánsága.

Li Li atyja, Hang-Hi, nagyon fontos állást viselt; ő volt a császár teás kertjének a felügyelője. Ebben a kertben termett a legpompásabb tea-növény s őrizni kellett, mint a legnagyobb kincset: Nem is kaphatott belőle más, csak maga a hatalmas császár. Hang-Hi, mikor a termést hiven beszolgáltatta, jutalomkép kapott a császártól egy-két fontot a becses teából és sokan irigyelték, mert olyan felséges teát senki sem ivott az egész országban. Ott pedig mindenki teát iszik.

Egyszer Hang-Hi ismét megkapta e jutalmat s a mint hazaért vele, így szólt:

— A felét elküldöm édes anyámnak, megőrül majd neki.

— Most mindjárt nem küldhetjük, mert a cselédeknek sürgetős dolguk van, szólt a mama. Nekem pedig reájok kell felügyelnem.

— Ejnye, ez nagy kár, mert magam nem mehetek.

Li-Li, ki éppen a szobában volt és hallotta e beszédet, olyanformát gondolt,

hogy őta
szolgálatk
szüleinek

— K
nagymamá
hiszen már

Ez ig
is lakott n
kellett meg
ben haladv
mes sétálás

— Cs
elsétálhatn

— Ne
de meg ke
magát vise

— Oh
Li-Li.

— Jó
got, szólt
amit most
nek, mi va
rosz ember
ajándékot.

házáig meg
a teát, ne i
beteges, n
fordulj vissz

— Ige
— És

ne menj! in
baj érhetne.

— Del
sem álllok, n

Az apa
dosan berak
oda adta Li
és a kis leár

hogy ő talán segíthetne a bajon. Mert szolgálatkész leányka volt és örült, ha szüleinek valamiben segítségére lehetett.

— Kedves mama, elmegyek én a nagymamához. Tudom ám én az utat, hiszen már sokszor voltam ott.

Ez igaz is volt. És a nagymama nem is lakott messze, csak épen a nagy kertek mellett megkerülni a nagy folyó közelében haladva, árnyas ligetben igen kellemes sétálás esett odáig.

— Csakugyan, szölt az apa, Li-Li elszétálhatna a nagymamához.

— Nem bánom, jegyzé meg a mama, de meg kell ígérnie, hogy okosan fogja magát viselni.

— Oh, nagyon fogok vigyázni, ígérte Li-Li.

— Jól van, tehát rád bízom a dolgot, szölt az apa. De jól jegyezd meg, amit most mondok: meg ne mondd senkinek, mi van a kosárában, mert valami rossz ember még elvenné tőled e drága ajándékot. Menj szaporán, a nagymama házáig meg se állj, ott pedig, ha átadtad a teát, ne időzzél, mert a nagymama kissé beteges, nem szereti a zajt; azonnal fordulj vissza és jöjj haza.

— Igenis, kedves apácska.

— És vigyázz, hogy a folyóhoz közel ne menj! inté a mama. Ott még valami baj érhetne.

— Dehogyan megyek a vízhez! Meg sem állok, míg nagymamánál nem leszek.

Az apa tehát egy kis kosárába gondosan berakta a drága portékát, a mama oda adta Li-Linek saját szép napernyőjét és a kis leány utnak indult.

Vigan dalolgatva haladt végig az árnyas fák és bokrok közt. Nagyon meg

volt magával elégedve, hogy ilyen fontos dolgot bíztak rá. Erősen fogta a kosarat, mintha mindig attól félt volna, hogy elragadja valaki, pedig nem is találkozott utközben senkivel. Örült előre is, mennyire meg fogják dicsérni, hogy jól végezte a dolgát.

Már egészen közel volt a nagymama házához, mikor két munkással találkozott, kik fát vágtak. A munkások ismerték Li-Lit és csodálkoztak, hogy így egymaga sétálgat.

— Hová mégy, kis Li-Li? kérde az egyik.

— Oh, azt nem mondhatom meg.

— Hát abban a kosárában mi van?

Li-Li megemlékezett atyja intéséről, és nem árulta el, mi van a kosárban, hanem gyorsan elfutott.

— Még valami baj éri ezt a kis leányt, szól az egyik munkás. Szülei talán nem is tudják, hol kószál.

Li-Li azonban csöppet sem félt semmi bajtól s vigan ballagott tovább, mignem oly helyre ért, hol az út kétfelé vált. Mind a kettő elvezetett a nagymama házához, csak hogy az egyik a ligeten keresztül, míg a másik a folyó mellé került.

A kis leány egy perczre megállt.

— Melyik uton menjek? Szeretném

a folyót látni . . . csak úgy messziről, nem megyek a partra, nem eshetem belé. Hátha messziről megláthatnám a krokodilust? Mamácska csak arra intett, hogy közel ne menjék a vízhez.

Titokban érezte, hogy nem jól cselekszik, de elhitette magával, hogy semmi roszt sem tesz és megindult a folyó felé vezető uton. Nem sokára eljutott a folyó közelébe s ott megállt, nézegette a vizen evező csónakokat; egyszerre azonban mozogni kezdett a nád s Li-Li kíváncsian oda szaladt; hátha valami vízi madár fészkel ott a nádasban.

Épen a mint a partra ért, egy ijesztő szörnyeteg feje bukant elő a vízből.

— Ki vagy te, kis leány és hova mégy? kérdé rettenetes hangon.

Li-Li se beszélte azt hebeg

— É szabad m

— I meg nem szörnyete

— J bizony te

— N atyámfia,

Li-Li falja fel nagyon s teremtéss

— U megeszi a

— C mondanák akarom t kosaradba

Li-Li aztán ug szörnyete azért is, h csak az e következhe nek mond nem iszik tüzet, hog

Elmo Mikor el hunyorgat

— U mégy? És

— O igen messz

Li-Li úgy megijedt, hogy se mozdulni, se beszélni nem tudott. Végre nagy sokára azt hebegé:

— Én Li-Li vagyok, de azt nem szabad megmondanom, hová megyek.

— De én tudni akarom s ha rögtön meg nem mondd, megeszlek, szólt a szörnyeteg és kitért a borzasztó torkát.

— Jaj, Istenem, kiáltá Li-Li, talán bizony te vagy a krokodilus?

— Nem épen; a krokodilus az én atyámfia; én alligator vagyok.

Li-Li látva, hogy a szörnyeteg nem falja fel rögtön, kissé neki bátorzkodott; nagyon szeretett csevegni, ilyen furcsa teremtéssel pedig még soha sem beszélt.

— Ugy-e nem igaz, hogy a krokodilus megeszi a kis leányokat? kérdé.

— Csak olyan igaz, mint ha rólam mondanák. De ahhoz semmi közöd. Azt akarom tudni, hová mégy és mi van a kosaradban?

Li-Li egy pillanatig gondolkodott, de aztán úgy okoskodott, hogy ennek a szörnyetegnek megmondhatja már csak azért is, hogy föl ne falja; de meg szülei csak az emberektől óvták s abból nem következhetik semmi baj, ha a szörnyetegnek mondja meg; hiszen ez bizonyosan nem iszik teát, a folyóban él, nem rakhat tüzet, hogy teát főzzön magának.

Elmondta tehát, mi járatban van. Mikor elmondta, a szörnyeteg ravaszul hunyorgatott a szemével s így szólt:

— Ugy? tehát a nagymamához mégy? És hol lakik a nagymama?

— Ott abban a fehér házikóban, nem igen messze a folyótól.

— És nagyon öreg, gyöngé már a nagymama, ugy-e?

— Persze, kivált most, mióta beteges.

— Beteg is? És egyedül lakik ott abban a házban?

— Egészen egyedül.

— Nagyon jól van. Csak ennyit akarom tudni. Most várj itt vagy fél óráig; de meg ne mozdulj, ne merj odább menni, különben rögtön előjövök és fölfalak.

— De ha nem mozdulok, akkor nem lesz semmi bajom, ugy-e? Nem eszel meg?

— Most nem. Majd később kerül reád a sor.

Ezzel a szörnyeteg visszamerült a víz alá.

Li-Li kissé meg volt ijedve, de nem épen nagyon. Sőt inkább örült, hogy találkozott a krokodilussal, kiről a nótát már oly régen tudta.

— No bizony, nem olyan veszedelmes ez a szörnyeteg, szólt magában. Nem bántott, pedig tehetne volna s bizonyosan csak tréfált, mikor mondta, hogy majd később fog fölfalni. Lesz ám eszem, hogy nem jövök többé ide.

Aztán várt egy kis ideig.

— Valjon miért kell itt várnom? gondolá. Talán visszajő és hoz valami szép ajándékot, a miért szépen feleltem kérdéseire?

Várt tovább, várt sokáig, de hiába, a szörnyeteg csak nem jött előtöbbé. A félóra már rég elmúlt, sőt azt hiszem, már egy óra is elmulhatott. Li-Li végre megunt a dolgot.

— No, most már mennem kell, mert szüleim majd megpirongatnak, hogy olyan sokáig elmaradtam.

Megindult s nagyon jó kedvű lett ismét. Hogyne, mikor látta a krokodilust, s beszélt is vele.

— Majd ha a mama megint éneklit azt a dalt, megmondom neki, hogy nekem volt ám igazam: nincs mit félni a szörnyetegtől.

Aztán maga is eldalolta a nótát s végre eljutott a nagymama házához. Kopogott az ajtón.

— Jaj nagymama, mi történt veled? kérdé. Milyen hosszúra nyult a fejed, épen olyan vagy mint a krokodilus.

— Az csak a betegségtől van. Jőjj csak még közelebb, egészen ide az ágyhoz.

Li-Li azonban olyan furcsának találta a nagymamát, hogy szinte megijedt tőle és csöpp kedve sem volt ott maradni. Eszébe is jutott mindjárt az apa intése, hogy ne alkalmatlankodjék sokáig a beteges nagymamánál. Letette hát a kosárcát és így szólt:

— Szabad! hangzék belül.

E hang sokkal vastagabb, nyersebb volt, mint a nagymama hangja s Li-Li azt gondolta, hogy talán látogató van odabent. De mikor belépett, nem látott senkit az ágyban fekvő nagymamán kívül. Li-Li legalább azt hitte, hogy a nagymama fekszik ott, ismerte nagy fejkötőjét.

Közelebb lépett az ágyhoz, s ekkor nagyon elbámult.

— Apácska itt küld nagymamácskának egy font finom teát a császári kertből. Elhoztam szerencsésen és most sietnem kell haza, mert már kissé elkéstem.

Megindult az ajtó felé.

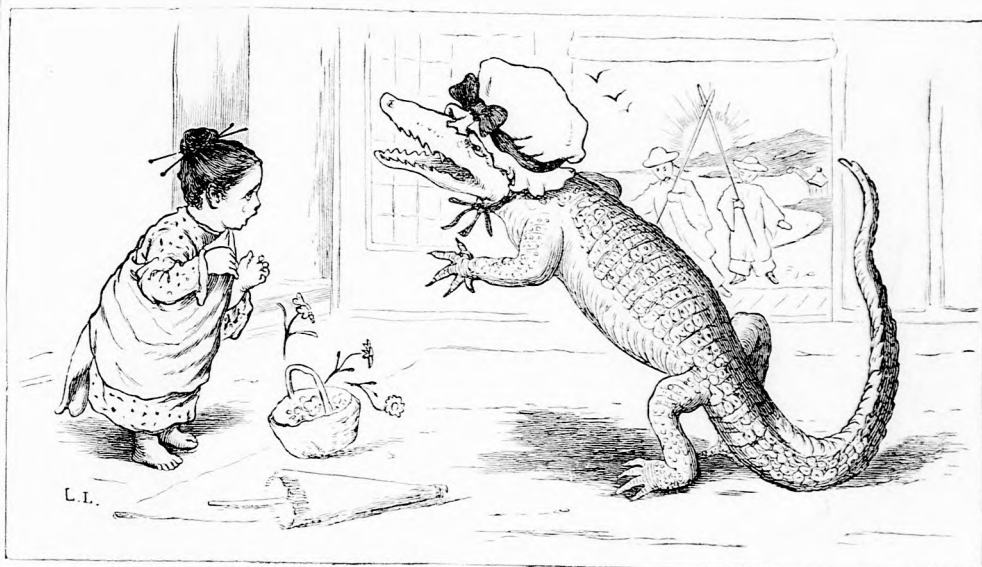
— Maradj! hangzék az ágyból oly borzasztó hangon, hogy a kis leány majd elájult ijedtében. S a mint hátra nézett, mit látott! Az ágyból kiugrott nem a nagymama, hanem a szörnyeteg; ugyanaz, a kivel a folyó partján beszélgetett. Egy pillanat alatt ott termett mellette.

Li-Li
teg pedig
— M
sőbb rád
eszlek.

— Ja
mama! ki
— H
már meget
és lenyelte
most csem

Li-Li
bizony has
gyorsabb v
krokodilus
torkát — I
mületében,
segítség ér
a kivel jö
mindjárt e

Li-Li rémulten felsikoltott, a szörnyeteg pedig borzasztó kárörömmel mondá:

— Mondtam neked, hogy majd később rád kerül a sor! Most már megesszlek.

— Jaj, jaj! Nagymama, segíts nagymama! kiálta Li-Li.

— Hívhatod már! A nagymamát már megettem; egy harapásra bekaptam és lenyeltem, de nagyon sovány volt, azért most csemegének téged kaplak be.

Li-Li az ajtó felé menekült, de az bizony hasztalan volt, mert a szörnyeteg gyorsabb volt. Már veszve hitte magát, a krokodilus már épen föltátotta borzasztó, torkát — Li-Li már kiáltani sem tudott rémulatében, de ekkor az utolsó pillanatban segítség érkezett. Az a két derék munkás, a kivel jövet találkozott, meghallotta mindjárt első kiáltását s gyanítva, hogy

baj van, sietve oda futott nagy dorongokkal és fejszékkel. És most rátörve a szörnyetegre, agyonütötték.

A mint a szörnyeteg ott elterülve feküdt, gyomrából kiáltás hallatszott:

— Segítség! Szabadítsatok ki innen!

— A nagymama van ott! szólt Li-Li

Felválták a szörnyeteg hasát és a nagymamát kiszabadították.

— Te ugyan szép dolgot miveltél, szólt a nagymama, miután kissé magához tért a kellemetlen állapot után. — Reám uszítottad a szörnyeteget, elbeszélted neki, hogy itt egyedül találhat. Pedig tudom, szüleid keményen megtiltották, hogy a folyó partján jársz.

— Oh, igaz! Nagyon hibás vagyok, zokogá Li-Li bűnbánóan.

— És most menj haza, mondd el otthon töredelmesen, mit tettél.

Li-Li hazament, de most már nem a folyó partján, hanem az erdőcskén keresztül ment. A két munkás pedig rudakra

emelte a megölt szörnyeteget s elvitte szintén a Li-Li szüleinek lakására.

Mikor Li-Li bűnbánólag megvallotta, milyen bajt és veszedelmet okozott engedetlensége és csacskasága által, szülei kezdetben hinni sem akárták, azt hitték, hogy a kis leány csak tréfás mesét gondolt ki. De a két munkás nem sokára megérkezett a szörnyeteggel s szintén elbeszélte a történetet. A derék embereket megjutalmazták, Li-Lit pedig megbüntették.

És hogy megemlékezzék e borzadalmas historiáról, a szörnyeteg bőrét kitömték s oda helyezték a tornácra, hol Li-Li mindennap látta. S valahányszor látta, mindig eszébe jutott, hogy soha semmiféle ürügy alatt sem szabad kibujni szülei parancsa alól, nyelvére pedig vigyázni kell, mert a meggondolatlan beszédnek sokszor igen veszedelmes lehet a következése.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXI. köt. 16-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Napkeleti bölcsék.“

Helyesen fejtették meg: Malatinszky György, Ferenczi Gizella és Sándor, Priváry Gyula és Kálmán, Csukássy Jenő, Szentirmay Béla, Magyar Kornél, Demjén Teréz és Károly, Davidsohn Horác, Straszburger Malvina,

Pollák Szabina, Brokés nővérek, Spitzer Kornélia, b. Sztojka Margit, Kiss Ödön és Gyula, Kudelka Etelka, Stokinger Mari, Ella és János, Horváth Károly, Dobszay Mari, Rimszky Mariska, Kadlik Bertha, Kolbe Nandor és Oszkár, Udránszky Sándor, Baumgarten Ferdinánd, Kohner Helén és Aranka, Gutmann Klementina, Jurenák Erzsike, Margit és Gyula, Perthá Aladár, Sztankovics Jenni és Szilárd, Kohner Aladár és Jenő, Hirsch Berta.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.